

Mai aproape de Dumnezeu

Periodic al Parohiei Sfântul Ioan Iacob Hozevitul - București

Numărul 17 februarie 2014

*O, om! ce mari răspunderi ai
De tot ce faci pe lume
De tot ce spui în scris sau grai
De pilda ce la alții dai
Căci ea mereu, spre iad sau rai,
Pe mulți o să-i îndrume...*

Sfântul Ioan Iacob Hozevitul

Gândindu-ne la folosul duhovnicesc pe care îl poate aduce citirea unei foi a Bisericii pentru sufletele credincioșilor parohiei noastre ne propunem, împreună cu dumneavoastră, să publicăm lunar această revistă. În acest sens vă invităm să fiți aproape de noi prin ideile și textele dumneavoastră, prin întrebările la care așteptați răspuns.

Fie ca bunul Dumnezeu să ne binecuvânteze, să ne lumineze tuturor mintea și să ne ajute să fim pe zi ce trece cât mai aproape de El!

Ce-i frumos și lui Dumnezeu îi place?

Această expresie o întâlnim

aproape tot timpul și în tot locul. Atât la oamenii din Biserică, dar mai ales la oamenii din afara Bisericii.

Totuși, există o mare diferență între ceea ce este plăcut sau frumos omului, de ceea ce este plăcut și frumos lui Dumnezeu. Cred că nu este om care să nu fi auzit această expresie, în diferite momente. Câteodată, chiar a folosit-o în încercarea de a lăuda persoane sau acțiuni ale vreunei persoane.

Uneori expresia este precedată de un fluierat scurt de apreciere și de satisfacție, în special când acest lucru vine din partea unor bărbați vizibili încântați, de cum a lucrat Dumnezeu anumite ființe (de exemplu cele de sex feminin).

Ne punem întrebarea cum îi place lui Dumnezeu ceea ce este frumos? Și vedem că în conformitate cu Cartea Facerii, Dumnezeu le-a făcut bune foarte (Facere.

1,31), consider eu că și frumoase. Mult mi-aș fi dorit să văd lumea, la actul creației, atunci când totul era curat și frumos, când omul și acțiunile sale nu își pusese amprenta pe virginitatea unei stări de perfecțiune a unui

ecosistem ce astăzi suferă de boală, fiind în agonie de moarte, urâtă de falsa frumusețe a păcatului.

Revin, la faptul că nu tot ce le place oamenilor îi place și lui Dumnezeu. Pentru ca să nu ne mai scuzăm plăcerile pătimase, invocându-L pe Dumnezeu la netrebnicile noastre, să vedem ce este plăcut înaintea Domnului.

★ "În visteriile înțelepciunii sunt ascunse pildele științei, celui păcătos îi este urâtă temerea de Dumnezeu. Poțezi înțelepciune? Ține poruncile și Domnul ți-o va da. Că înțelepciunea și învățătura stau în temerea de Domnului și plăcute îi sunt Lui credința și blândețea" (Isus Sirah. 1:24-26)

★ "Plăcut este Domnului când te desparți de răutate și jertfă de curățenie este când te desparți de strâmbătate" (Eccleziast 35,4).

Din cuprins

Să ne cunoaștem credința
Perioada Triodului

Ne vorbește
Sfântul Ioan Iacob

Provocările prezentului
Vaccinurile între da și nu...

File de istorie
Martiriul Sfinților Brâncoveni

Credința prin ochii tinereții
Sfintele Taine și mântuirea
Ce este fericirea?

(continuare în pagina 3)

Sfintele Taine și mântuirea

Sfintele Taine au rol foarte important în viața oricărui credincios, deoarece îl ajută să urce cu pași repezi pe scara mântuirii. Prin cele șapte Sfinte Taine care se cunosc în Biserica Ortodoxă, noi, oamenii - prin harul Duhului Sfânt care ne întărește și ne luminează pe parcursul vieții noastre - ne apropiem mai mult de Dumnezeu. Odată ce harul sălășluiește în noi trebuie să avem mare grijă. Acesta se poate îndepărta de la noi dacă nu știm cum să-l păstrăm și să-l înmulțim în același timp, spre a deveni "fii ai luminii" în Împărăția Cerurilor.

Prima Taină, de care avem parte când intrăm în lumea aceasta, este cea a **Sfântului Botez**. Copiii, la patruzeci de zile după naștere, se curăță de păcatul strămoșesc săvârșit de Adam și Eva, și intră în Biserica Ortodoxă

devenind credincioși ai acesteia. **Taina Mirungerii** este următoarea de care au parte copii după botez.

Anul acesta este închinat, potrivit hotărârii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, Tainei Sfintei Spovedanii și Tainei Sfintei Împărtășanii. Aceste Taine au o importanță deosebită în mântuirea noastră deoarece ne ajută să ne alipim inima și sufletul de Dumnezeu.

Printr-o **Sfântă Spovedanie** curată și sinceră în fața părintelui duhovnic, ne curățim și ne vindecăm sufletul de rănilor pricinuite de păcate.

Sfânta Împărtășanie vine în continuarea spovedaniei, unde curății fiind, putem să ne împărtășim cu Sângele și Trupul Mântuitorului. Cu cât ne spovedim și ne împărtășim mai des cu atât harul Sfântului Duh se sălășluiește mai adânc în inima noastră.

O altă sfântă Taină este **Sfântul Maslu**. La Sfântul Maslu credincioșii care participă primesc sănătate sufletească și trupească prin ungerea cu undele sfinte. Tămăduirile ce se fac sunt nenumărate, noi doar trebuie să credem în puterea și în ajutorul lui Dumnezeu.

Celelalte două Sfinte Taine sunt: **Cununia și Hirotonia**. Dacă prima se săvârșește creștinilor care vor să-și întemeieze o familie, ce-a de-a doua o primesc doar cei chemați de Dumnezeu și care au pregătirea necesară pentru a deveni "păstori" ai dreptei credințe.

Aceste Taine sunt toate importante, dar mai ales Taina Spovedaniei și a Împărtășaniei trebuie înfăptuite cât de des posibil, pentru a merge pe calea mântuirii.

Stelian Cană (14 ani)

Probabil, mulți dintre noi au uitat să se întrebe despre taina creării omului, lăsând de o parte esențialul - scopul nostru, al oamenilor, pe acest pământ. Lumea modernă caută fericirea în tehnologie, în plăcerile trecătoare ale acestui veac și încearcă tot mai mult să-l robească, să-l limiteze pe om la problemele vieții, necazurile și supărările ei, oprindu-l să-și ridice mintea la cer, să observe frumusețea naturii și toate câte îl înconjoară.

Adeseori, o zi din viața noastră se rezumă la modul în care putem să ne rezolvăm problemele, la a câștiga mai mulți bani, sau a fi mai mult sau mai puțin ridicați în ochii celorlalți, mod prin care ne-am făcut ca niște roboți, ca niște ființe fără rațiune, încât ne întrebăm dacă trăim cu adevărat și ne minunăm când vedem ce repede se scurg anii vieții, fără nici un folos.

Prin toate acestea omul și-a neglijat

sufletul său, de unde reiese atitudinea lui de neîmplinire și dorința de a ajunge fericit. Aici ne lovim de întrebarea "Ce este fericirea?"

Fericirea este viața veșnică alături de Ziditorul nostru, mântuirea fiind scopul pentru care ne-am născut. Dar, lipsa convorbirii

Ce este fericirea?

dintre om și Dumnezeu, puțină credință sau credință superficială, indiferență față de aproapele și absența dragostei curate față de cele duhovnicești au făcut ca astăzi să pară de neatins starea de fericire. Oamenii percep acum modelul sfinților ca o treaptă imposibil de egalat sau ca simple basme fără noimă, uitând că aceștia au fost și ei oameni cu slăbiciuni, cu probleme poate mai mari ca cele contemporane. Însă, ei nu s-au lăsat pradă vieții, s-au dedicat lui Dumnezeu și cu ajutorul Lui au biruit.

Trecând peste această gândire greșită, trebuie să încercăm să le urmăm exemplul și, dacă pe ei i-a ajutat, nici pe noi

nu ne va lăsa Dumnezeu. El vrea de la noi voință, strădanie și credință statornică, "acceptul" de a intervenii în viața noastră pentru a ne apuca de mână și a ne scoate din groapa în care ne aflăm. Niciodată nu trebuie să deznădăjduim în ceea ce privește mântuirea noastră deoarece Dumnezeu nu voiește să piardă făptura mâinilor Sale, ci o așteaptă să se întoarcă și să câștige bucuria raiului.

Lăsând de o parte viața noastră de până acum, să ne întoarcem către Dumnezeu, nu parțial, ci din adâncul ființei noastre, să ne punem toată nădejdea în El și cu ajutorul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și al tuturor sfinților, să tindem doar spre acest lucru: unirea cu Creatorul nostru. Aceasta este adevărata fericire.

Cristian Cană (14 ani)

(continuare din pagina 1)

★ "Căci împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci dreptate și pace și bunătate în Duhul Sfânt. Iar cel ce slujește lui Hristos, în aceasta este plăcut lui Dumnezeu și cinstit de oameni" (Romani. 14, 17).

Astăzi, frumosul și plăcutul s-au abătut de la sens și pervertit prin păcat. Oamenii au percepție a plăcutului de satisfacere a pofetelor și gândurilor pătimase în loc de a-i plăcea lui Dumnezeu prin virtuți și printr-o viață duhovnicească. Iar frumosul sau sensul de frumos are mai mult semnificația de trupest, lumesc și păcătos.

Drept dovadă, tinerii din ziua de astăzi își iau modele vedetele de la televizor, care de cele mai multe ori nu au o viață tocmai duhovnicească și plăcută înaintea lui Dumnezeu. Ei le iau pe acestea drept model, ba chiar ajung să-i denumească și recunoască "idolii lor", în loc să caute modele în eroii neamului sau sfinți.

Pentru omul post-modern este frumos și plăcut să privești o femeie frumoasă cu gânduri și pofte pătimase, de a avea mulți

bani, mașini din cele mai scumpe și luxoase. În ziua de azi frumosul a devenit un khici.

Un om frumos este un om autentic, curat la suflet, plin de iubire și blândețe, de iertare și smernie, adică un om al lui Dumnezeu. Frumosul trebuie să reprezinte arta

Ce-i frumos și lui Dumnezeu îi place?

sufletului. Și slavă Domnului că avem exemple de oameni frumoși atât sufletește cât și trupește, plăcuți înaintea lui Dumnezeu: Dreptul Avraam, Patriarhul Iosif numit și Iosif cel Frumos, Sfânta Melania Romana sau Sfinții Trei Ierarhi. Dar putem spune că toți cei care au dus o viață plăcută în fața lui Dumnezeu, ajungând în Împărăția Sa sunt frumoși pentru că s-au împodobit cu virtuți.

Sfinții Părinți, arată și ei că omul frumos și plăcut este acela care face voia lui Dumnezeu, indiferent cât de grea i-ar fi crucea pe care trebuie să o ducă de-a lungul vieții și care are viață în "Duh și Adevăr" (Ioan 4, 24).

Sfântul Marcu Ascetul afirmă: "nu cugeta și nu face nimic, fără un scop plăcut lui Dumnezeu, căci cel ce călătorește fără scop, va osteni în zadar", iar părintele Cleopa spunea: "dacă ochiul sufletului nostru, adică mintea va fi curată și fără răutate atunci și așezările și

lucrurile trupului și ale sufletului nostru vor fi luminate și bineplăcute lui Dumnezeu. De aceea sfinții au avut mare grijă să fie treji și veghetori cu mintea în toată vremea, păzindu-o curată de păcate și răutate".

În încheierea, spun că lui Dumnezeu îi place tot ceea ce este frumusețe și bunătate când acestea vin din interior și luminează exteriorul. Că doar așa se zice "Ce este frumos și îi place lui Dumnezeu ne place și nouă". Chiar Mântuitorul spune că "luminătorul trupului este ochiul, de va fi ochiul tău curat tot trupul va fi luminat. Iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care este în tine este întuneric, dar întunericul cu atât mai mult!" (Matei 6, 22-23).

Teolog Ionuț Berbec

Era o frumoasă dimineață din Săptămâna Mare a anului 1714. Nimic nu prevestea nenorocirea ce avea să se abată asupra familiei bunului și înțeleptului domn Constantin Brâncoveanu. Voievodul român se trezi, își spală fața și, în timp ce-și pieptăna barba albă precum zăpada, auzi zarvă afară. Privi îngrijorat pe geam și văzu mulțime de ostași otomani care împrejmuiră palatul și ucisera paznicii ce încercaseră să-l apere în zadar de furia păgânilor.

Ca urmare a trădării sale de către unii boieri, care îl pârau la Înalta Poartă că uneltește împotriva otomanilor și că strânsese numeroase bogății în secret, trimișii sultanului Ahmed al III-lea îl luară pe Constantin Voda împreună cu cei patru fii ai săi, Constantin, Ștefan, Radu și Matei, și cu bunul său prieten, sfetnicul Ianache Văcărescu. Aceștia porniră spre Înalta Poartă "în jalea tuturor" locuitorilor orașului București. Luându-și rămas bun, Constantin a zis noului domnitor și celor din apropierea lui : " Dacă aceste nenorociri sunt de la Dumnezeu pentru păcatele mele, facă-se voia Lui ! Dacă sunt însă fructul răutății omenești, pentru pieirea mea, Dumnezeu să ierte pe dușmanii mei ! " .

Ajunși la Constantinopol, Sfântul Constantin Brâncoveanu împreună cu fiii săi și sfetnicul Ianache au fost aruncați în închisoarea Edicule (Inchisoarea celor Șapte Turnuri). Aici, sultanul Ahmed al III-lea le făgădui eliberarea, însă cu o condiție : să îmbrățișeze credința musulmană. Refuzul categoric al voievodului român atrase și mai mult furia păgânilor otomani.

Astfel, pentru dreapta lui credință, dar și pentru dragostea lui statornică față de neam și limbă, Sfântul Constantin Brâncoveanu a fost supus la nenumarate torturi și suferințe. La începutul lunii august 1714, sultanul hotărâ decapitarea domnului Țării Românești, a fiilor săi și a boierului Ianache, pentru ziua de 15 august. În acea zi în care creștinii sărbătoreau Adormirea Maicii Domnului, iar voievodul Constantin împlinea vârsta de 60 de ani, cei șase mărturisitori ai lui Hristos fură purtați pe străzile Constantinopolului, îmbrăcați numai în cămăși albe, desculți și cu capetele descoperite, legați în lanțuri întocmai ca răufăcătorii. Se opriră în piața lali Kiosk, locul de osândă. Aici, pe lângă mulțimea de popor, sultanul Ahmed al III-lea, marele vizir și ambasadori ai marilor puteri europene, se afla și soția marelui voievod

român, Maria, alături de fiicele și ginerii săi. Mucenicii lui Hristos fură puși în genunchi, iar mult-pătimitorul Constantin și-a îmbărbătat fiii : " Fiii mei, iată toate avuțiile le-am pierdut. Să nu ne pierdem și sufletele ! Stați tari, bărbătește, dragii mei, și nu băgați seama la moarte. Priviți la Hristos, Mântuitorul nostru, Care a răbdat pentru noi și cu ce moarte de ocară a murit ! Credeți tare în aceasta și nu vă mișcați din credința ortodoxă pentru viața și lumea aceasta !

Aduceți- vă aminte de Sfântul Pavel, ce zice : << că nici sabie, nici îmbulzeala, nici moarte, nici alta orice

nu-l va despărți de Hristos; că nu sunt vrednice muncile și nevoile acestea de aici spre mărirea ceea ce o va da Hristos! >>. Acuma dară, o dulcii mei fii, cu sângele nostru să spălăm păcatele noastre!" Pe rând căzura capetele, mai întâi, ale sfetnicului Ianache Văcărescu, apoi al fiului celui mare Constantin, după aceea al lui Ștefan și al lui Radu. Când veni rândul mezinului Matei și călăul ridică sabia să-i taie capul, acesta se înspăimântă și strigă sultanului să-l ierte că va deveni musulman. Atunci, tatăl său, plin de bărbăție, îi zise : " Din sângele nostru n-a mai fost nimeni care să-și piardă credința. Dacă este cu puțință, să mori de o mie de ori decât să-ți lepezi credința strămoșească pentru a trăi câțiva ani mai mulți pe pământ!". Atunci Matei se întări, își întinse gâtul pe tăietor și îi spuse călăului : " Vreau să mor creștin. Lovește!". După ce-și văzu feciorii omorâți de sabia păgânească, urmă și domnitorul Constantin Brâncoveanu.

După încununarea cu cununa cea neveștejită a muceniei, cinstitele trupuri ale Sfinților Brâncoveni fură aruncate în apele Bosforului, iar capetele lor, înfipite în sulite, fură purtate triumfal pe străzile orașului Constantinopol, și expuse la poarta palatului Serai, apoi, după o vreme fură și ele aruncate în mare. În anul 1720, trupurile sfinților, adunate din mare de niște creștini binevoitori, și-au găsit odihna într-un mormânt din Biserica Sfântul Gheorghe Nou din București, unde se află și astăzi. Deasupra mormântului lor cel sfânt, doamna Maria a așezat o candelă mare, din argint, pe a cărei margine stă scris în mod tainic inscripția : " Această candelă, ce s-a dat la Sveti Gheorghe cel Nou, luminează unde odihnesc oasele fericitului domn Io Constantin Brâncoveanu Basarab Voievod. Iulie, în 12 zile, leat 7228 (1720).

Simona Gabriela Stănescu

Perioada Triodului

Anul bisericesc, care începe la 1 septembrie, se împarte în trei mari perioade cu dată de început variabilă, în funcție de data Sfințelor Paști:

- **perioada Triodului**, care începe cu trei săptămâni înainte de Postul Mare,

durează până în Sâmbăta Paștilor, având 10 săptămâni;

- **perioada Penticostarului**, care începe din Duminica Invierii și durează până la Duminica Tuturor Sfinților (prima duminică după Pogorârea Duhului Sfânt);

- **perioada Octoiului**, cea mai lungă perioadă a anului

bisericesc, ea începând odată cu Postul Sfinților Apostoli și ținând până la începutul Triodului din următorul an.

Duminica Vameșului și a Fariseului marchează un nou început în viața liturgică a Bisericii, pentru că din această duminică până la Duminica Invierii se folosește la strună cartea de cult numită Triod.

(continuare în pagina 8)

În această lună vă propunem ca sugestie de citit cartea vrednicului de pomenire **Antonie Plămădeală** mitropolitul Ardealului (1926-2005). Unul din motivele pentru care vă propun această carte este pentru că subiectele pe care le abordează sunt de un real folos duhovnicesc la început de perioada Triodului.

De asemenea cuvântul înalt Preasfințitului este unul concis dar totodată profund și după cum mărturisea episcopul Visarion al Tulcei, care i-a fost colaborator în calitate de episcop-vicar la Sibiu timp de opt ani, "mitropolitul **Antonie** a fost ierarhul dublat de scriitorul versat" acest lucru putându-se observa atât din opera sa scrisă cât și din predicile sale. Și nu în ultimul rând, anul 2014 fiind declarat de Sfântul Sinod al Bisericii noastre Anul comemorativ al Sfinților Brâncoveni, are legătură cu ierarhul ardelean pentru faptul că a rectificat una din mănăstirile construite de Sfântul Constantin Brâncoveanu, anume mănăstirea Sâmbăta de Sus.

Cartea a apărut la Sibiu în anul 2000 și încă de la începutul ei autorul arată conținutul ei. Îl lăsăm chiar pe autor să se destăinuie: "tratează teme de interes pentru orice vârstă și pentru cele mai diferite pregătiri. Pentru toți și pentru toate. Pentru că sunt temele tuturor. Sunt teme despre care fiecare crede că

știe totul, dar citindu-le descoperă că în legătură cu fiecare îi mai trebuie ceva, și anume ceva esențial" (p.5).

Dintre temele tratate amintesc: **a) despre ascultare și libertate** - ascultarea este atât o virtute monahală a celor care trăiesc în mănăstiri, cât și o virtute care se cere fiecărui creștin. Ea este necesară atât în obștile monahale dar și în familie. Cu privire la cadrul familial autorul spune: "înțelegerea dintre soți, în familie, presupune o ascultare reciprocă și o disciplină care face din doi unul, realizând o simfonie perfectă" (p.12). Ambele ascultări au un scop comun, și anume armonia și desăvârșirea. Chiar dacă la prima vedere "ascultarea este o restrângere a libertății, ea totuși este liber asumată, liber acceptată, liber consimțită, liber trăită. Eu mă pun sub ascultare, nu altcineva mă supune. Eu îmi aleg pe cel care mă va îndruma" (p.13).

b) despre iertare - plecând de la cuvintele Mântuitorului de a ierta de șaptezeci de ori câte șapte, adică la infinit Î.P.S. Sa afirmă că "a ierta nimicuri, e la îndemâna oricui. Examenul cel mare îl treci numai când ești pus în situația de a ierta o greșală mare, adevărată, cumplită, zdrobitoare. E greu! Dar asta e porunca. Cei tari în credință, cei puternici în voință

Cartea lunii

"Cuvinte duhovnicești"

Mitropolitul Antonie Plămădeală

duhovnicească, aceia o pot împlini...Cei slabi în credință se lasă prinși de gândul răzbunării...Cel care se răzbună ia asupra lui păcatele aceluia pe care se răzbună" (p.44) sau "iertarea creștină e un act de inimă, de suflet. Un act al dragostei. Cel care iartă, iubește(...) așa înțeleg ea este o revărsare de har, de bunătate, de iubire" (p.363).

c) despre post, rugăciune, pocăință - rolul celor trei este să ne ajute să fim mai buni, să ne facă sufletele mai curate. Ele trebuie făcute din inimă, nu mecanic, căci postul și rugăciunea făcute din inimă, o scot pe aceasta din împietrire, din răutate și o fac bună și gata să facă binele (p.286).

Autorul a închinat câte un capitol Părintelui Paisie Olaru de la Mănăstirea Sihăstria, precum și Părintelui Dometie de la Râmneț. Cartea reușește să îți capteze interesul prin abordarea unor teme de actualitate și prin felul ales al expunerii. Autorul îmbină în paginile ei utilul cu plăcutul și dă astfel posibilitatea tuturor să înțeleagă învățătura creștină, exemplificând-o cu sfaturi și întâmplări din viața sfinților. Dacă o vei citi, vei fi plăcut surprins să afli răspunsuri la multe din îndoielile personale.

Preot Emilian Băbăruși

Sfântul Ioan Iacob Hozevitul

**Pentru citirea și cugetarea
Dumnezeieștilor Scripturi**
("Scieri Duhovnicești" p.258)

*"Dintru a nu cunoaște Scripturile
pricina este a tuturor relelor"*
zice Sfântul Ioan Gură de Aur

De multe ori am scris cuvinte pentru folosul meu sufletesc și am crezut că aceste cuvinte pot folosi și la alte persoane care nu prea au vreme să deschidă cărțile și poate nici nu au la îndemână cărțile potrivite. Știu că în lumea de azi toată lumea este grăbită și cărțile cele groase ale Sfinților Părinți stau uitate și rar cine le mai citește. Așa este duhul veacului, așa sunt ocupațiile oamenilor, așa este războiul cel nevăzut, încât lucrul cel duhovnicesc și mai ales citirea cărților sfinte nu prea au loc în viața creștinilor de azi. Și asta nu se întâmplă numai în lumea mirenilor, ci înșiși Monahii au început să ajusteze viața după moda nouă. Grijă celor pământești îi ține încătușați și nu pot să mai afle vreme pentru citirea și cugetarea dumnezeieștilor Scripturi.

Abia au vreme să asculte pravila din biserică, însă și atunci mintea le este împovărată cu grija trupească și cu necazurile vieții. Pentru îndulcirea sufletului greu se găsește vreme în veacul nostru. Și aceasta ne păgubește mai mult

**"Va veni vremea când va fi foamete de
cuvântul lui Dumnezeu și Biserica se va refugia
în pustie, prin crăpăturile pământului. De aceea
va rog să păstrați ca ochii din cap Sfintele Cărți,
iar însemnările scoase din ele să nu le defăimați,
dacă ele n-au ceva străin de dreapta credință"**
("Hrană duhovnicescă", p.240)

decât toate. Căci neavând răgaz a privi mai des către cele cerești uităm rostul vieții, slăbim duhovnicește, și ajungem de multe ori la desnădăjduire, când știm ce

fel de făgăduință am făcut înaintea lui Dumnezeu și când vedem că se cheltuiește viața în chip zadarnic.

Iată cum ne sfătuiește Cuviosul Nicodim AGHIORITUL în privința aceasta:

"Toți creștinii care știu carte, datori sunt a citi Dumnezeieștile Scripturi, pentru că, după cum zice Sfântul Ioan Gură de Aur, fără de citirea Sfințelor Scripturi nu poate cineva a se mântui".

În cuvântarea cea pentru Lazăr, Sfântul Ioan Gură de Aur zice: "Că nu este cu puțință, nu este a se mântui cineva, neîndulcinduse adeseori de citirea duhovnicească!"

Apoi Sfântul Ioan Scărarul ne încredințează că citirea luminează și adună mintea și năravurile le pune la rânduială.

Iar Sfântul Efreim Sirul zice: "În ce chip trâmbița strigând în vreme de război, deșteaptă osârdia vitejilor luptători împotriva inamicului, așa și Sfintele Scripturi deșteaptă osârdia ta spre cel bun și te îmbărbătează pe tine împotriva patimilor. Pentru care, frate al meu, trezești-te cu întemeiere și te sârguiește de-a pururea a te lipi de citirea Sfințelor Scripturi, ca să te învețe pe tine cum se cade a fugi de cursele vrăjmașului și a dobândi viața veșnică. Sunt însă unii cari citesc dar nu-și dau silința ca să înțeleagă cele scrise".

Sfântul Apostol Pavel scrie către Ucenicul său Timotei: "Ia aminte la cetire!" iar Purtătorul de Dumnezeu Ignatie poruncește Diaconului Iron, scriindu-i: "Ia aminte la cetire ca nu numai tu să cunoști legile, ci și la ceilalți să le tâlcuiești". (În trimiterea

către Antiohieni).

Iar despre Sfântul Vasile cel Mare și Sfântul Grigorie Teologul spune istoricul Rufin că 13 ani au șezut în pustie cugetând Scripturile. Acum să ne oprim puțin, cei care trăim în veacul acesta de pe urmă și să ne întrebăm:

Dacă în vremea cea veche era neapărată nevoie citirea Scripturilor (când erau și povățuitori destui cu viață sfântă și lumea era mai credincioasă) dar oare astăzi când s-au înmulțit vicleșugurile în lume și s-au împușinat păstorii cei buni, acum când nu mai găsești pildă de viață curată și nici povățuitori sufletești, cu atât mai mult trebuie să ne sârguim la citirea Sfințelor cărți pentru a nu greși drumul mântuirii.

Să ne gândim fraților că mântuirea noastră este în mare primejdie acum când nu mai sunt povățuitori. Deci să fim mai cu pază de către orice vătămare sufletească și mai sârguitori la citirea Sfințelor Scripturi. Căci în ele vom afla mângâiere și luminare.

Dacă nu mai sunt povățuitori vii să ne ajute, să alergăm mai mult la cuvintele Scripturii pe care ni le-au lăsat moștenire Sfinții Părinți.

Folosind mai des sfaturile lor și urmând pilda vieții lor, nu vom rătăci drumul mântuirii (cu darul lui Dumnezeu).

Eu, nevrednicul, am căutat să mai aleg din cărți cuvintele care ne folosesc mai mult în viața călugărească și pe care nu le pot afla cu ușurință toți, mai ales cei cari sunt veșnic ocupați în ascultări și în treburi.

Ieroschimonah Ioan Iacob

Scopul vaccinurilor "obligatorii" la copii este de a-i feri de anumite boli, în special de bolile infectocontagioase denumite și "bolile copilăriei". Inevitabil se pune întrebarea cât de periculoase sunt aceste "boli ale copilăriei"? Între timp s-a observat că ele nu reprezintă un real pericol pentru copii, ci dimpotrivă, îi ajută la formarea unui sistem imun sănătos, ba chiar îl apără și uneori îl vindecă de alte boli grave. Bolile copilăriei ar trebui făcute până la pubertate, în special de către fete, pentru ca atunci când nasc, să posede un titru (cantitate) suficient de anticorpi pentru apărarea copilului.

Odată cu vaccinarea se constată efectul invers: are loc o bulversare a sistemului imun, cu repercusiuni grave pentru toate generațiile viitoare:

1. "Bolile copilăriei" au fost amânate până la vârsta adultă când sunt mai periculoase. Vaccinurile induc o stare de imunitate mai scăzută și pentru un timp mult mai scurt decât cea dată de boală (cu virusurile sălbatice), și asta în cel mai bun caz, deoarece uneori ele nu induc deloc formarea de anticorpi (așa zisele "scăpări"). Acest lucru este ușor de înțeles deoarece virusurile vii din vaccinuri au fost atenuate (pentru a nu da boala) și din acest motiv se formează un titru scăzut de anticorpi. Este motivul pentru care imunitatea dată de vaccin va scădea progresiv cu anii. De aceea, pentru un om care a fost vaccinat de mult timp, contactul cu un copil bolnav (ex. rujeolă) va fi un real pericol, acesta putându-se îmbolnăvi. În consecință, adolescenții și adulții mai ales care au un sistem imun mai puțin flexibil decât copiii și nici nu mai au anticorpi după vaccinul din copilărie, vor face o formă mai gravă de boală. O femeie însărcinată care a fost vaccinată în copilărie și nu a făcut boala, riscă să o facă în timpul sarcinii și să nască un copil bolnav. La ea, anticorpii produși în urma vaccinării au dispărut iar o revaccinare nu este eficientă. La ora actuală a crescut în România foarte mult numărul de cazuri de rujeolă la sugari, soldate uneori cu deces, deoarece femeia nu mai are suficienți anticorpi ca să-l apere de rujeolă.

2. Numeroasele reacții adverse, bolile cronice grave și uneori decesele provocate de vaccinuri nu motivează deloc "obligativitatea" lor la sugari, copii mici și școlari. Dimpotrivă, vaccinările "obligatorii" ar trebui oprite!

Bolile produse de vaccinurile "obligatorii"

Orice vaccin conține "antigene" (care induc formarea de anticorpi: virusuri, toxine, proteine străine, etc) și substanțe chimice (mercur, aluminiu, antibiotice, etc) care atacă și aruncă sistemul imun imatur al sugarului într-o

luptă inegală și foarte periculoasă. Din această luptă, copilul va ieși întotdeauna cu un sistem imun modificat iar consecințele nu pot fi prevăzute de niciun medic. Reacțiile imediate (acute) sunt evidente și deseori nu sunt atât de grave, sau dacă sunt (moartea subită a sugarului, encefalita postvaccinală, etc), ele nu sunt recunoscute în mod oficial deoarece nu există niciun interes în acest sens. Este lesne de înțeles de ce... Grav este faptul că majoritatea

bolilor postvaccinale apar după ani de zile, uneori și după zeci de ani, când nu sunt atribuite vaccinurilor. Cu toate acestea, miile de studii din lume din ultimii 40-50 de ani (majoritatea studiilor fiind par-

ticulare sau finanțate de către Universități etc.) vin să confirme ceea ce vedem cu mare îngrijorare în zilele noastre: s-au înmulțit enorm leucemiile și alte boli cronice deosebit de grave care în trecut erau foarte rare la copii. Acum ne confruntăm și cu adevărate epidemii cu astfel de boli: encefalite cronice, leucemii, autism, hiperactivitatea (sindromul ADHD). Sunt tot mai frecvente bolile alergice grave: astmul bronșic, alergiile la alimente, bolile autoimune (reumatismale, intestinale) etc. Toate aceste boli sunt determinate de către un sistem imun slăbit, bulversat care nu mai face față provocărilor care sunt vaccinurile "obligatorii", combinate și mult prea multe pentru organismul sugarilor (trivaccin, tetravaccin, pentavaccin, hexavaccin, hepatavaccin).

Mărturii ale părinților

"Cu toții ne dorim să fim sănătoși și cât mai puternici. La o primă vedere vaccinurile ar constitui o soluție. Numai că aceste vaccinuri, prevenind anumite boli ne pot îmbolnăvi de altele mai grave și ne slăbesc sistemul natural de apărare al organismului. În plus avem în jurul nostru milioane de microbi și virusuri. Nu ne putem vaccina de milioane de ori.

Mărturisesc că ne-a fost destul de greu să luăm decizia de a nu ne vaccina copilașii. A fost o perioadă de frământări, întrebări și temeri, dar în final am hotărât: Nu le dăm otravă copiilor noștri. Nu negăm rolul și eficiența medicinei în viața oamenilor pentru că și prin medici lucrează Dumnezeu, dar dacă lucrarea unui medic face mai mult rău decât bine, aceasta nu se mai justifică. În plus sunt mulți medici care recunosc ineficiența și pericolul din vaccinuri. În prezent copiii noștri nevaccinați sunt sănătoși și foarte rezistenți în fața bolilor. Deși, ca orice copii, intră în contact cu factori care i-ar putea îmbolnăvi, se întâmplă să mai bage în gură diverse obiecte murdare, se joacă cu prietenii

lor mai mult sau mai puțin sănătoși și petrec mult timp afară indiferent de vreme, nu au avut până acum probleme serioase de sănătate. Nu știm ce se va întâmpla în continuare, dar cred că e mai ușor să duci ceva ce ți s-a dat decât ceva ce ți-ai făcut cu mâna ta. Eu îi mulțumesc lui Dumnezeu că am copilașii sănătoși și nădăjduiesc să îi ferească în continuare de bolile trupești și sufletești. Îi îndemn pe toți părinții să se gândească bine înainte de a lua decizii pentru copii lor și să fie siguri că și le pot asuma "

(Nicoleta)

"Sunt mamica a doi copii, un baietel de 3 ani și o fetiță de 1 an și 10 luni. Băiețelului i-am făcut toate vaccinurile "obligatorii", iar fetiței nu i l-am făcut pe cel de un an. Ce pot spune despre aceste vaccinuri "obligatorii" este că le-au scăzut imunitatea foarte mult fapt ce a determinat ca micuții mei să se îmbolnăvească des și să li se agraveze starea, cum ar fi de la o răceală simplă, să ajungă la pneumonie și insu-

ficiență respiratorie. Cu produsele naturiste am reușit să mai îmbunătățesc starea lor de sănătate dar în special cu mult ajutor de la Dumnezeu. La început am fost sfătuită de o prietenă să nu fac aceste vaccinuri, dar nu am ascultat-o pentru că am zis că și eu le-am făcut și nu le voi face nici un rău, dar m-am înșelat, iar acum regret, mai ales că am aflat că aceste vaccinuri au efecte negative pe parcursul întregii vieți, nu doar pe moment (efecte ce pot fi foarte grave cum ar fi paralizia, autismul). Îi sfătuiesc pe părinți să nu facă nici un vaccin copiilor și să se documenteze foarte bine înainte de a lua o hotărâre. Nici un vaccin nu este obligatoriu. Multă sănătate și ajutor de la Dumnezeu!"

(Mihaela)

Extras din articolul "Vaccinurile in loc sa ne previna ne imbolnavesc", Dr. Christa Todea Gross Anuarul Federatiei Organizatiilor Ortodoxe Pro-Vita/ 2011

Steluța Nicoleta Stoica

Perioada Triodului

(continuare din pagina 5)

Cu Duminica Vameșului și a Fariseului începe de fapt perioada pregătitoare pentru Postul Mare, perioada care numără patru duminici: a Vameșului și a Fariseului, a Fiului risipitor, a Lăsatului sec de carne sau a Infrișătoarei Judecății și a Lăsatului sec de brânză sau a Izgonirii lui Adam din Rai. Din seara acestei din urmă duminici se lasă sec pentru Postul Mare.

Denumirea **Triod** este legată de o particularitate a slujbei Utreniei zilelor de rând din Postului Mare care, la canoane are doar trei ode sau cântări. De aici și denumirea cărții, aceea de Triod, adică trei cântări sau trei ode. Triodul cuprinde toate slujbele săvârșite de Biserică în perioada Postului Mare, pe săptămâni și zile, rânduiind viața liturgică a creștinilor. În sensul acesta Triodul nu trebuie privit doar ca o simplă carte de cult, folosită în cadrul slujbelor din acest răstimp al anului bisericesc, ci trebuie văzut ca un îndrumar duhovnicesc.

Astfel, Triodul devine un ghid duhovnicesc de înălțare a creștinului, oferindu-i călăuzirea necesară pe întreg parcursul Postului Mare. Așadar, perioada Triodului, departe de a însemna doar o schimbare a structurii și a conținutului slujbelor bisericii, ne integrează într-un nou mod de existență: viețuirea desăvârșită din Rai, adică reînțoarcerea la modul de a fi al celor dintâi oameni, înainte de căderea în păcat. Calea Trio-

dului este cale către Împărăția cerească. Majoritatea textelor din slujbele cuprinse în Triod au în centrul lor preocuparea de a îndrepta atenția noastră duhovnicească către această redobândire prin pocăință a Împărăției veșnicelor bunătăți, pierdută prin neascultarea celor dintâi oameni.

Dacă înțelegem să ne raportăm în mod corect acesta la Triod, atunci el nu va reprezenta pentru noi doar simpla carte de cult întrebuințată la strană în vremea dinainte și în timpul Postului Mare, ci va deveni un adevărat îndrumător de viață duhovnicească la al cărui conținut luând aminte ne îmbogățim, întărindu-ne puterile sufletești în lupta cu patimile și ajungând la sfârșitul acestei perioade să ne facem biruitori împreună cu Mântuitorul Hristos, prin Învierea Sa din morți. Numai așa, Învierea lui Hristos va însemna și propria noastră înviere, împreună cu Hristos din întunericul păcatului și al morții, în care ne-a așezat păcatul neascultării de Dumnezeu.

Teolog Iulian Mares

Redacția

Publicația apare cu binecuvântarea
Pr. Paroh Ilie Filip

Redactor șef: Pr. Emilian Băbăruși

Redactori: Iulian Mares, Ionuț Berbec, Simona
Gabriela Stănescu, Nicoleta Steluța Stoica,
Stelian Cană, Cristian Cană
DTP: Andreea Băbăruși